



Naročnina za Avstro-Ogrsko; $\frac{1}{4}$ leta K 5; $\frac{1}{2}$ leta K 10; za celo leto K 20. — Posamezna številka 40 v. — Uredništvo in upravništvo Ljubljana, Stari trg št. 19.

Štev. 10.

V Ljubljani, v sredo 6. marca 1918.

Leto V.



Avstrijski vojaki spravljajo iz zamrzle Save pri Belgradu motorni čoln, ki je ležal skoraj 2 leti na dnu vode.

A. P. Čehov:

Pripovedovanje gospe N. N.

(Konec.)

In kaj je bilo potem? Potem — nič! Po zimi, ko smo stanovali v mestu, je Peter Sergejič le poredkoma prihajal k nam. Znanci s kmetov, ki so nam tako prijetni na deželi in poleti, izgube vso svojo privlačnost. Če jim serviraš v mestu čaj, se ti zdi, da imajo na sebi tuje suknje in da predolgo mešajo z žličico svoj čaj. Tudi v mestu je govoril Peter Sergejič dostikrat o svoji ljubezni, a nikoli to ni bilo več tisto kakor zunaj na vasi.

V mestu sva veliko močneje občutila steno, ki se je dvigala med nama: jaz spoštovana in bogata, on reven neplemitaš, sin dijakona, nič drugega ko preiskovalni sodnik; midva sva oba — jaz, ker sem bila zelo mlada, on bogvedi zakaj — imela to steno za zelo visoko in debelo, in on, če je bil pri nas v mestu na obisku, se je prisiljeno smejal in kritiziral višje kroge, mrkogledo pa je molčal, če je bil poleg njega še kdo na obisku. Ni je take stene, da bi je ne bilo mogoče predreti, toda junaki sodobnih romanov, kolikor jih jaz poznam, so preveč bojazljivi, leni in skeptični in se prehitro pomirijo z mislijo, da so nesrečneži, ki jih je življenje ogoljufalo; namesto da bi se bojevali, samo kritizirajo, pravijo, da je svet neokusen, a pozabljajo pri tem, da je njihova kritika neokusna.

Mene je vse imelo rado, sreča je bila blizu in bilo je videti, kakor bi živela z menoj; živela sem zmerom prepevaje, ne da bi izkušala pojmiti sebe, ne da bi se zavedala, na kaj čakam, česa želim od življenja, čas pa je šel in šel . . .

Šli so mimo mene ljudje s svojo ljubeznijo, svetili so se jasni dnevi in tople noči, peli so slavci, dišalo je po senu — a vse, ki se mi zdi tako milo in čudovito v spominih, je pri meni, kakor pri vseh, prešlo hitro, brez sledu, ne da bi bilo cenjeno, in izginilo je kakor megla . . . Kje je vse to?

Oče mi je umrl, postarala sem se, vse to, kar mi je takrat ugajalo, mi dajalo up — šum dežja, bucanje groma, misli o sreči, razgovori o ljubezni — vse to je postalo le lep spomin, pred seboj pa vidim le ravnno, dolgočasno daljavo: na ravni niti žive duše, tam na obzorju pa temno, strašno . . .

Čuj, zvoní . . . Prišel je Peter Sergejič. Ko vidim po zimi drevesa, se spomnim da so zelenela po leti kakor svoj čas jaz in šepečem:

— O, dragi moji!

In ko vidim ljudi, s katerimi sem preživela svojega življenja pomlad, me prevzame žalost, grenko mi postane pri duši in šepečem iste besede.

Njega so bili že davno po protekciji mojega očeta prestavili v mesto. Postaral se je nekoliko, tudi je postal malo bolj suh. Že davno je prenehal z izpovedmi svoje ljubezni, nič več ne govori neumnosti, svoje službe ne ljubi, nečesa mu manjka, nekaj ga je razočaralo, ni mu do življenja.

Sedel je k peči in gleda molče v ogenj . . .

Jaz nisem vedela, kaj bi rekla, in sem ga vprašala:

— No, kaj je?

— Nič . . . — je odgovoril.

Spet molk. Rdeča svetloba iz peči je švignila čez njegov otožni obraz.

Spomnila sem se tega, kar je bilo, in moja ramena so se stresla, sklonila sem glavo in grenko zajokala. Bilo mi je neizrečeno žal same sebe in tega moža in

strastno sem zahrepenela po tem, kar je minilo in kar nama še nudi življenje. In nič več nisem mislila na to, kako sem spoštovana in bogata.

Glasno sem ihtela, pritiskala roko na senci in šepetala:

— Moj Bog, moj Bog, prešlo je življenje . . .

On pa je sedel tam in molčal in mi ni rekel besedice, niti ne: „Nikar ne jokajte.“

česar, pokimal je samo z glavo in mi naglo podal roko. Bog z njim!

Ko sem ga bila spremila, sem odšla v svojo sobo in spet sedla na preprogo pred kaminom. Rdeče oglje je ugašalo in se pokrivalo s pepelom. Mraz je še huje udaril na okno in veter v kaminu je o nečem zapel.

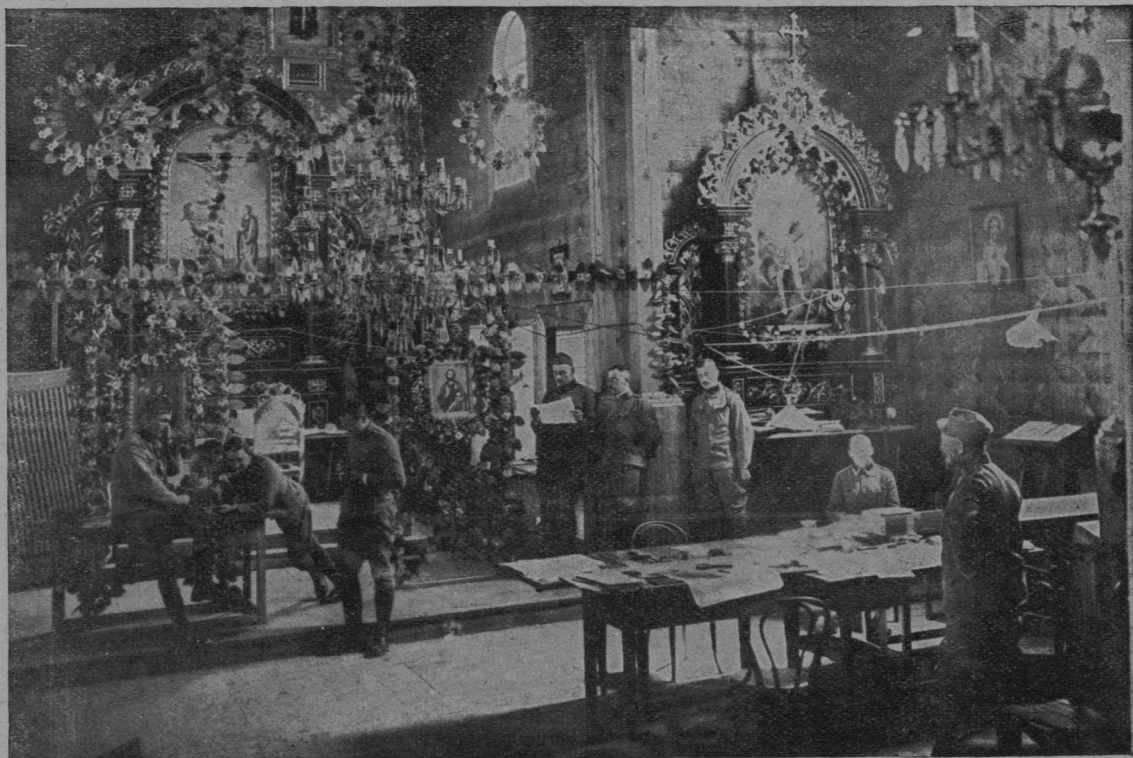
Vstopila je služkinja in v mnenju, da spim, me je poklicala . . .



Z ukrajinsko-ruske fronte: Pravoslavno cerkveno blagoslavljanje vode vpričo ruske in naše armade.

Vedel je, da moram jokati in da je prišel čas zato. Videla sem na njegovih očeh, da se mu smilim, in jezila sem se na tega bojazljivega nesrečnika, ki še zmerom ni znal urediti življenja niti sebi niti meni.

Razširjajte
„Tedenske Slike“.



Vojaška štabna pisarna v neki lepi cerkvi na Beneškem. V cerkvi pušijo, imajo telefon, jedo itd., kakor v navadni dvorani.

Ko sem ga spremila vun, je on, tako se mi je vsaj zdelo, v predsobi nalašč prav dolgo oblačil suknjo. Dvakrat mi je molče poljubil roko in dolgo zrl v moj objokani obraz. Mislim, da se je takrat spomnil nevihte in deževnih curkov, najinega smeha, mojega tedanjega obraza. Hotel mi je nekaj reči in rad bi bil rekel, ni pa rekel ni-

E. G. Brat.

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

31. nadaljevanje.

XX. Šolska božičnica.

Baš je povečerjal ravnatelj Franzelt. V širokem, s črnim usnjem prevlečenem

naslonjaču sede je pušil iz svoje penovke, ko je prišla Marta Zippel. Povedala je gospej ravnateljvi vabilo gospoda svetnika Bellitscha ter nato v kuhinji pokramljala s svojo znanko in prijateljico, 42 letno devico Meto Kellerjevo. Obe sta bili pobožni in vztrajni obiskovalki cerkve in pridig, obe sta imeli hud jezik in živahno domišljijo in obema je bilo opravljanje največji užitek tega življenja.

ko je pozvonilo. Marta je pritekla odpret: bil je ravnatelj Franzelt.

Hitro je stopila Polly iz sobe, ko je začula moški glas, stepanje obleke ter udarjanje peta ob tla, ker se je došlec otreasal snežink in snega.

„Klanjam se, milostiva!“ je pozdravil ravnatelj. „Malo počasen sem. Gotovo se gospod svetnik že ljuti. Kaj pa ima tako nujnega?“

vremenu. Njena duša je bila odsotna, saj je spremljaln Jacka skozi sneg in dež po neznanih potih.

„E, pa kaj je nocj z vami, milostiva?“ se je čudil ravnatelj. „Pa vendar niste zopet jokali?“

„Da, sem . . . vedno moram jokati!“

„Ali, čemu neki? Zaradi Jacka?“

Ej, verjemite, že kot dečka sem ga poznal in občudoval njegovo izredno smelost in prebrisanost! Njega ne dobi živ krst v pest, nikar da bi ga dobil profesionalen detektiv. Jack je genij, ki ima ves svet za norca ter se pri tem sam izborna zabava. Rad sem ga imel še kot dečka in često sem ga branil pred svetnikom, ki je bil nejevoljen zaradi njegovih otroških porednosti in hudomušnih lopovščin. Meni so poredni — seveda ne zlobni! — dečki zmeraj bolj všeč kot tisti mirni vzorniki. „Prijatelj,“ sem dejal svetniku, „prijatelj: verjemi, iz tega fanta bo še nekaj posebnega! V njegovih lumparijah je toliko originalnosti in humora, da se kar vidi njegova duhovitost. Potuhnjenici, malokrvni hinavci, priliznjenci in mater za krilo se držeči bojzljivci niso v kasnejšem resnem življenju nikdar nič prida. Deček, ki ima temperament, smelost, odvažnost, bujno domišljivost, je kot mož povsod na svojem mestu in nikoli se ne postara. Do najvišjih let ostaja svež, agilen, simpatičen. Želim, da se prepričaš z Jackom, kako prav sodim!“ Tako sem mu govoril, pred petnajstimi leti in vidite, milostiva, da se nisem prav nič varal. Napravil je karijero, da ga lahko zavida vsakdo, in sam Bog ve, kaj vse še doseže ta nekdanji navihanec. O, o, res . . . prav rad bi ga zopet enkrat videl!“

„Saj ste ga videli, gospod ravnatelj!“

„Jaz? Kje? — kdaj?“

„Od prvih dni novembra ste ga imeli zaprtega!“

„Njega? Moj Bog —!“ Ravnatelj je poskočil kakor na vzmeteh.

„Govorili ste ž njim opetovano in še danes!“

„Za Boga, ali sem blazen ali pa ste vi . . .“

„Pa vam je že ušel, gospod ravnatelj! Da, da, celo vam je ušel, ha-ha-ha!“

Polly je postala zopet dobre volje, zakaj strmenje ravnateljjevo je bilo nad vse komično.

Dvajset let je že zahajal Franzelt v hišo, saj sta bila s svetnikom najboljša prijatelja. Nikakih tajnosti nista imela med sebo, in poklic jima je bil trajna vez. Tudi o Jackovem nočnem posetu in o njegovi romantični nalogi ni svetnik ničesar zamolčal prijatelju Franzeltu. Saj mu je lahko popolnoma zaupal in vedel, da molči ko grob. Uradnih zadev niti svoji ženi ni pravil.

Franzelt je bil torej popolnoma poučen o Jackovi usodi, in po prihodu Pollynem so jo v zaključni družbi večkrat reševali med smehom in občudovanjem, a tudi s tiho bojznijo, da bi se Jacku na begu pred Doddom končno ponesrečilo.

Nemec Franzelt ni mogel trpeti Angležev, in zato je Doddu prav od srca privoščil, da bi se korenito nasmolil.

„Nemški duh daleko nadkriljuje angleško silo!“ je modroval. „In tudi zdaj se pokaže, da Anglež nikakor ni kos Nemcu.“ Ko je svetnik zmajal glavo in hotel ugovarjati, je hitro dostavil: „No, dà, pa recimo: nemška kultura! Jack je Kranjec, Avstrijec —“

„Ne, Slovenec po očetu in Hrvat po materi! Torej poosebljena jugoslovanska kri, prijatelj!“ ga je dražil svetnik.

„Jugoslovanska kri, dà . . . a nemška kultura, kakor sem dejal!“ je vztrajal Franzelt.



Naše strojne puške po strehah hiš v Benečiji proti laškim letalom.

Tako se je Marta Zippel zamudila preko cele ure, preden se je odpravila. Godrnjaje nad slabim vremenom in strašno potjo, je brodila po snegu proti domu.

Tudi ravnateljju Franzeltu se ni mu-

„Strica sploh še ni doma,“ je odgovorila Polly in odprla duri v stanovanje.

„Ali je zopet odšel?“ se je začudil Franzelt. „Ej, ej, stvar postaja zanimiva. No, pa počakam. V tem vremenu ni prijetno



Vinska klet polnih sodov v Benečiji, plen naše vojske.

dilo. Popušil je mirno svojo pipo, se počasi razgovoril s svojo ženo, sezul zopet copate in se obul suhe škornje z golenicami ter se oblekel v debel kožuh s kučmo in kapuco. Preden je opravil vse to, je minila debela ura.

Marta je bila zopet v kuhinji, Polly pa je še vsa razburjena begala po sobah,

laziti po cestah.“

In vstopil je ter sedel za mizo v sprejemnici.

„Hudo zimo smo dobili . . . eh, in mraz pritiska vsak dan strožje,“ je razlagal ravnatelj. „Vse kaže, da se izjasni za božič. Drsali se boste lahko, milostiva!“

Polly ni imela smisla za ugibanje o

„Vraga, nemška kultura!“ je ugovarjal smeje. „Ni je maral . . . otepal se je je . . . pobegnil je pred njo! Nemški patentirani kulturonosci pa so klicali nanj ognja in žvepla ter vse kazni nebes in pekla!“

„Saj je res . . . življenje, borba za obstanek, razni poklici so ga izomikali in izobrazili . . .“ je priznaval Franzelt. „Univerzo bede in bridkih izkušenj je absolviral z odliko, — to pa je vredno več kot naj-

„Kajpada! — No, le naglejta se me! He-he-he! Deželnega sodnega svetnika v jetniški monduri se ne vidi vsak dan. — Na, Marta, le pojdite lepo v kuhinjo in prav nič se ne razburjajte! Kmalu bo predpust, zato malo šale ne škoduje niti v naši hiši. Lačen sem . . . večerjat pojdemo takoj. Samo preoblečem sem!“

In pomežiknil je Polly in Franzeltu ter odhitel za njima v sobo. Ondi so se naj-

Naše ženstvo za majsko deklaracijo.

Slovenske žene in dekleta so se pokazale tekom vojne v sili in bedi velike, zrele. Vse delo na kmetih in tovarnah so opravile skoraj same, po pisarnah in trgovinah deluje 4. leto skoraj le ženska. Zavedajo se popolnoma, da potrebuje sedanji usodni čas vse h naših moči, ne le moških nego tudi ženske. In kot gospodinje, matere so storile več kot svojo dolžnost. Ker je mnogo moških mobiliziranih za državo, so spoznale vse naše ženske, da se morajo s podvojeno silo ter s tem večjo gorečnostjo, z najzarkejšo ljubeznijo v srcu združiti tudi v političnem delu za narod.

Nihče ni na dolgo in široko razkladal našim ženam na deželi, da smo Slovenci sami majhni, šibki, tembolj, ker nas od vseh strani obdajajo politični sovražniki, — Lah, Madžar in Nемеc, ki — nam s kruto roko strežejo po svobodnem političnem življenju in samo čakajo ugodnega trenotka, da nas zaslužnijo docela. Nihče ni pravil slovenski kmetici, da potrebujemo prav zato zveze z najbližnjimi našimi brati, Hrvati in Srbi, ki govore malodane isti jezik kakor mi, ki so kri naše krvi, meso našega mesa. Pokazalo se je iznova, da kri pač ni voda. Treba je bilo samo male opozoritve, pa je privrelo iz src našega ženstva z vso silo na dan in se kakor mogočen veletok razlilo širom vse slovenske domovine: „Svobodo hočemo, ker smo si jo zaslužili!“

Jugoslovanski klub je sprožil s svojo majniško deklaracijo, s proglasom, da se združimo vsi Slovenci, Hrvatje in Srbi v svobodno Jugoslavijo, v nas vseh spečo idejo, gorečo željo, ki je dremala v vseh naših in naših dedov srcih in nam je bila že pol stoletja vsem na ustnih. Ta neumrljiva ideja, ta živa, vroča želja hiti sedaj kakor lahkokrila ptica iz mest v trge, iz trgov v vasi, tja do zadnjega slovenskega



Uplenjeni laški veliki možnarji se odpeljejo na popravo.

slavnejše promocije . . . Dà, dà, ampak podlaga . . . prosim, podlaga je vendarle bila in je naša, nemška!“

Zaradi „podlage“ se svetnik ni hotel pričkat in je rad prepustil prijatelju Nemcu veselo zavest, da ima končno vkljub vsemu „nemška podlaga“ veliko zaslugo tudi v tem slučaju, ko pohvali Jack sovražnega ameriškega Angleža moralčno v prah in blato . . .

Zdaj pa je domači prijatelj buljil v lepo zlatolasko pred seboj in v srcu mu je vstajala temna bojazen, če ni tale srčkana ženka — „Amerikanci imajo prepleto lepe ženske, kar je res je res, vrag jim zagodel!“ — iz same ljubezni in skrbi zdajle vendarle že čisto — tenk tenk . . .

„Ušel? Meni? — Iz naše jetnišnice? — Lepo vas prosim, milostiva, kaj li govorite?“ je vprašal vznemirjen in prisluškoval, ne prihaja li že prijatelj svetnik.

„Emil Popper II. je bil moj mož — vse vas je potegnil!“ je povedala zdaj Polly. „A zdaj je že čez hribe in doline v novi pojavi.“

„Popper!? — A gospod stric?“ je dihnil Franzelt. „On — on —!“

Tedaj je pozvonilo zopet, Marta je pritekla iz kuhinje, Polly in Franzelt pa sta planila iz sobe in — na hodnik je stopil svetnik v kazneniški obleki!

Marta je padla malone v omedlevico, Franzelt je bruhnil v homeričen smeh, Polly pa je strička objela in vzklikala:

„Odpusti mu, striček! Nikar se preveč ne jezi!“

„Saj bi mi tudi čisto nič ne pomagalo, če bi od jeze počil!“ je odvrnil svetnik in podajal kuharici paznikov plašč in klobuk. „Hvala Bogu, da je tako tema. Nihče me ni videl razen paznika.“

„Naročili ste mu vendar, naj molči?“ je vprašal ravnatelj. „Ha-ha-ha! Krasni ste v tej uniformi!“

prej vsi od srca nasmejali. Nato je položil svetnik na svoja usta prst in pošepetal:

„Pozor! Marta ne sme zvedeti ničesar!“

In stekel je v svojo spalnico, kjer se je urno preoblekel in preobul. Polly mu je



Povoden v gorjuj Italiji: Naš tren brodi skozi poplavljeno vas.

spretno pomagala pri tem.

Marta je prinesla za gospoda svetnika in gospo Polly večerjo, pred Franzelta pa je ukazal gospodar postaviti steklenico vina.

(Dalje prih.)

sela ter budi slovenski narod k novemu življenju. Saj toliko zna računati pač tudi najpriprostejša seljakinja in ve predvariti, da zmore 12 milijonov združenih, složnih Jugoslovanov več nego poldrug milijon Slovencev. Z združenimi močmi ter v slogi zmoremo vse, prav vse!

Mnogo smo pretrpele in čimdalje huje trpimo slovenske žene in dekleta v teh strašnih letih vojne. Saj gledamo vojni ravnanost v oči. Velik del naše domovine je stal v območju sovražnih topov in letal. Vojna je uničila na stotisoče slovenskih domov, ugonobila je več milijonov slovenskega imetka, izpremenila je v prah in pepel premnoga slovenska posestva in podjeja, sad truda celih rodov. Vojna je pognala od doma kot begunce nešteto Slovencev in Slovenk, bogatih in revnih in jih je pustila brez strehe in kruha na cesti. Iz tisočerihih ran krvavijo naša srca, na bojiščih nam padajo ljubljene možje, sinovi, očetje, zaročenci, doma pa nas ubijata trud in skrb za goli obstanek stradajoče in zmrzujoče družine. Uprav nesnosna je naša beda, do neba vpije naše trpljenje. Ne mogli bi prenašati Slovenci dalje vsega tega gorja, obupati bi morali, ako bi ne imeli žive vere, da mora vzrasti iz vsega prehudega, kar nas tare in davi, lepše, boljše življenje vsaj za naše otroke in vnuke. Vse velikanske žrtve polagamo rade na oltar domovine, ker smo prepričane, da te žrtve niso bile zaman, da niso tekli brezuspešno potoki krvi, da niso brez koristi ginevali naši najboljši ljudje mesece in leta po ječah. Trdna vera nas vzdržuje pokonci: Se bomo srečni, ko nam zasine solnce narodne svobode! V suženjstvu ne maramo več živeti! Najvišji gospod, najodličnejša gospa, uradnik, obrtnik, delavec, kmet moškega in ženskega spola: vsi smo si enaki v goreči želji po zedinjeni Jugoslaviji! Ne bojmo se beričev ne bajonetov, nego zahtevajmo glasno vedno in vedno: kot malo odškodnino za vse prestano gorje nam gre samoodločba! Ne dajmo se več poniževati, teptati, nad seboj ne trpimo nikakega jerobstva več! Na svoji, z našo krvjo prepojeni zemlji hočemo biti svoji gospodje!

Da ženska emancipacija ni prazno besedičenje, da je ženska vredna in sposobna, je pokazala tekoča vojna. Kmalu bo 4 leta

ljajo težko službo bolniških strežnic, vodijo velike trgovine in obrtna podjetja, skratka: ženske so pokazale, da so moškim docela dorasle. To so prosvitljeni narodi tudi že pripoznali. Švedska, Norveška, Finska, Danska, mnoge ameriške in avstralske države so že davno podelile ženskam aktivno volilno pravico, to se pravi, da smejo voliti in same voljene biti. Na Ruskem je postala žena z revolucijo popolnoma enakopravna

Tudi na shodu zaupnikov narodno-napredne stranke, ki se je vršil dne 2. februarja t. l. v Ljubljani, so zborovalci načeloma sklenili, da gre Slovenkam splošna in pasivna volilna pravica.

Da so naše ženske politično zrele, so pokazale njih številne navdušene izjave za majniško deklaracijo, ki jih čitamo dan na dan v slovenskih časopisih in ki se množe čimdalje bolj. Na Kranjskem, Štajerskem,



Vojna v gorah in snegu: Naskok naše čete na alpski planini.

moškemu, saj so zastopane ženske celo pri mirovnih pogajanjih v Brestu - Litovskem. Angleška je uvedla predkratnim volilno pravico, ki daje vsem nad 30 let starim ženskam pravo voliti. Ogrska je podelila iz-

Koroškem, Goriškem in Primorskem, vsepovsod se giblje naše ženstvo; pa ne morda samo v večjih krajih, kjer je dovolj inteligence, ne, največ in najzavednejših izjav prihaja baš s kmetov.

Slovenske žene in dekleta! Vršite tudi še nadalje s toliko vnemo in s tako globokim razumevanjem radovoljno prevzeto nalogo! Pojdite od vasi do vasi, od hiše do hiše, in izrečite se vse, prav vse za združenje Jugoslavije, ki nam prinese neprikrajsano politične, narodno, gospodarsko in socialno svobodo.

Minka Govekarjeva.

Ilirija — Jugoslavija.

Eno roko operto
na Galijo imam,
to drugo pa Grekom
prijazno podam.
Kerinto je bilo
Evrope oko,
Ilirija prstan
Evropini bo.

„Ilirija oživljena.“ — V. Vodnik (1811.)

Kaj pa Ilirija? To je bilo vprašanje, ki se je pojavilo v onih težkih časih, ko ni bilo nikakega upanja na boljšo bodočnost. Dr. Krek je na to vprašanje rekel: „Fantje, brez strahu, vse bo dobro!“ Odkar je razvit prapor Jugoslavije, smo natančno pokazali meje svoje domovine: od Korotana do do Balkana. Med staro Ilirijo in mlado Jugoslavijo je razlika. Ilirijo so nam dali drugi — Jugoslavijo smo si ustvarili sami. Ilirija je bila oživljena po volji mogočnega viteza Napoleona — Jugoslavija je nastala po volji lastnega naroda. Ilirija je bila namenjena



Bivše postojanke laške vojske po kraških jamah.

odkar divja strašni boj, in vsa ta leta opravlja žena vsa dela, ki so jih vršili svoj čas moški. Sama gospodari, orje, koplje, kosi, vozi in nosi težka bremena, dela v železarnah in drugih tovarnah, zastopa svojega moža pri oblastih. V mestu so ženske nadomestile najraznovrstnejše uradnike, oprav-

obraženemu ženstvu volilno pravico, tako, da voli po novem volilnem redu 260 tisoč žensk, ki pa morajo znati madžarski. Avstrijski ministrski predsednik vitez Seidler je obljubil o priliki zadnjega štrajka za mir, da dobe ženske volilno pravico za občinske zastope.

drugim, Jugoslavija je namenjena nam. Ilirija je združila le nekaj jugoslovanskih pokrajin, Jugoslavija bo združila vse.

Ilirija je nastala leta 1809 iz naših pokrajin: beljaško okrožje, Kranjsko, Primorsko in Dalmacija. Glavno mesto je bila Ljubljana. Ilirija je dokaz, kako je veliki Napoleon spoznal vrednost in važnost naših dežel. Vedel je, da ima v rokah najvažnejše točke ob Adriji.

Leta 1811. je Vodnik zapel navdušen odo „Ilirja oživiljena“ in tam je v dveh kiticah povedal njen pomen.

Ilirija se je opirala na Galijo t. j. na tedanje veliko francosko cesarstvo, katerega del je bila Italija, kjer je vladal podkralj Evgen. Na drugi strani je sezala Ilirija do Grekov, torej do Grčije, ki je bila takrat še pod turško vlado. Vendar bi Greke človek smatral za Balkan, oz. za oni grški svet, ki je takrat obvladal morje in bregove ob Adriji. To so bili sosedi Ilirije. Ilirija je imela na ta način postati vez med vzhodnim in zapadnim svetom — med turškim Balkanom in zapadno Evropo.

Napoleonova Ilirija ni imela v sebi cele Koroške, niti Štajerske, ne Hrvatske, Slavonije in Bosne-Hercegovine. Ni imela torej onega silnege ozadja, ki ga ima naša Jugoslavija. To je bil samo ozek pas, ki je vezal Balkan in Evropo. In naš pesnik je prorokoval, da bo Ilirija „prstan“ Evrope t. j., da bo vezala dvoje svetov. V tem je bil pomen Ilirije.

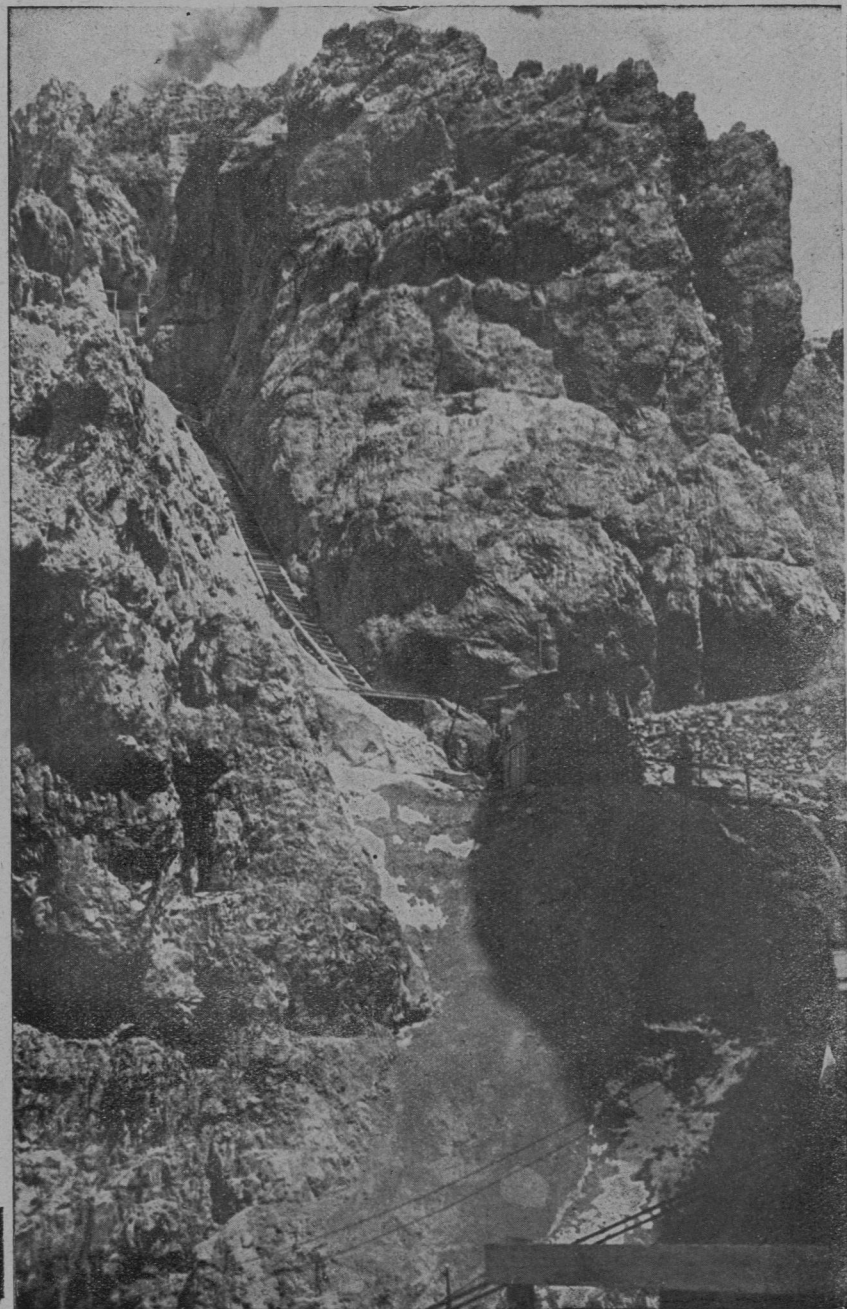


Telegrafski vojaki popravljajo kabel. Na tronti imajo mesto žic le kabel za telegrafske zveze.

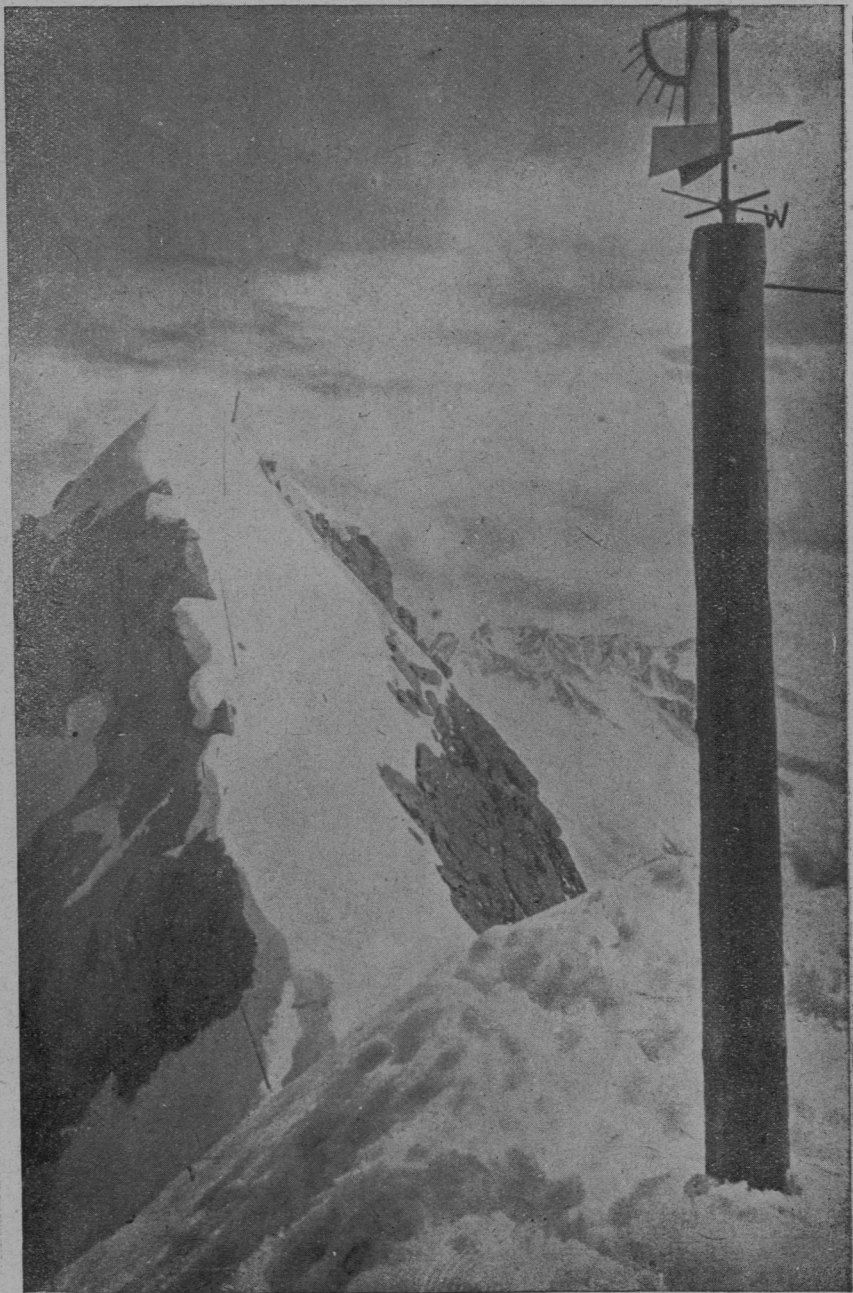
Ali ne bo naša Jugoslavija tudi prstan? Ne samo prstan miru, — ampak tudi resnična vez, silen most med Balkanom in zapadom. Nje lega ji daje to nalogo. Na zapadu bo nemški in italijanski svet — na vzhodu bo Balkan s svojimi posebnimi državami in razmerami. Severno za nami bodo Nemci in Madžari in pred nami na jugu naše morje.

Ilirija je bila komaj zarodek sedanje Jugoslavije. Rodila se je v genialni glavi Napoleonovi, ki je rabil zase bolj dežele nego narode. Toda predno je bil Napoleon, smo bili mi in smo ostali tudi za njim. Misel Ilirije je živela v naših dedih, toda tuja sila jo je onemogočila. Severne kraje so pograbili Nemci, južne Italijani, v hrvatskih zemljah so hoteli vladati Madžari, na vzhodu nas je pritiskala še turška sila. Ti naši gospodarji so se sicer bojevali tudi med seboj, toda kadar je šlo proti nam, so se našli v objemu. Tako se nismo mogli združiti. Napoleon pa je takoj izprevidel, da spadajo te dežele skupaj. Hotel je obvladati s tega mesta Balkan in Avstrijo — in imeti v roki jamstvo za mir.

Bili smo prstan Evrope in hočemo zopet postati. Po vsej resnici. Prej je bila to samo misel — danes je resnica. Dozoreli smo za svojo lastno državo in odločili smo se zanjo. Ves svet gleda na nas — vsa zgodovina naša in vsi naši veliki možje preteklosti. Naša lega, naše bogastvo, naš narod govori za to. Kdo si upa torej go-



V tirolskih gorah: Skozi soteske so zgrajene strme stopnice ozir. položene lestve k našim postojankam.



Metereološka postaja na tirolskem snežniku za merjenje vetra, temperature itd.

voriti proti? In koga bomo vprašali? Za nas je zgodovina čas, in svet.

Rusija prosi za mir!

Zgodilo se je, česar bi pred 4 leti nihče niti v sanjah ne mislil: Matuška Rusija prosi Nemčijo na kolenih miru. Ves napredni, svobodomiselni svet se je razveselil ruske revolucije, ki je vrgel carizem in absolutizem ob tla ter napovedal svobodo in samoodločbo narodov. Toda revolucija se je vgnezdila v ruski notranjosti, pozabila je armado, jo vrgla v anarhijo, zamenjala železnice in prehrano ter se zaključila z boljševiki. Ti so hujši nasilniki kot so bili carji ter vladajo le z umori, požigi, ropi. Židje so danes ruski carji: Lenin, Trockij, Radek i. dr. so židje, ki so nedavno še živeli kot nemški žurnalisti v Evropi. Ti so razkroj ruske države dovršili, rusko armado razpustili, vse urade razgnali ter začeli ljuto državljansko vojsko proti vsemu: Fincem, Ukrajincem, kozakom i. dr., ki so hoteli rešiti Rusijo propada ali razpada.

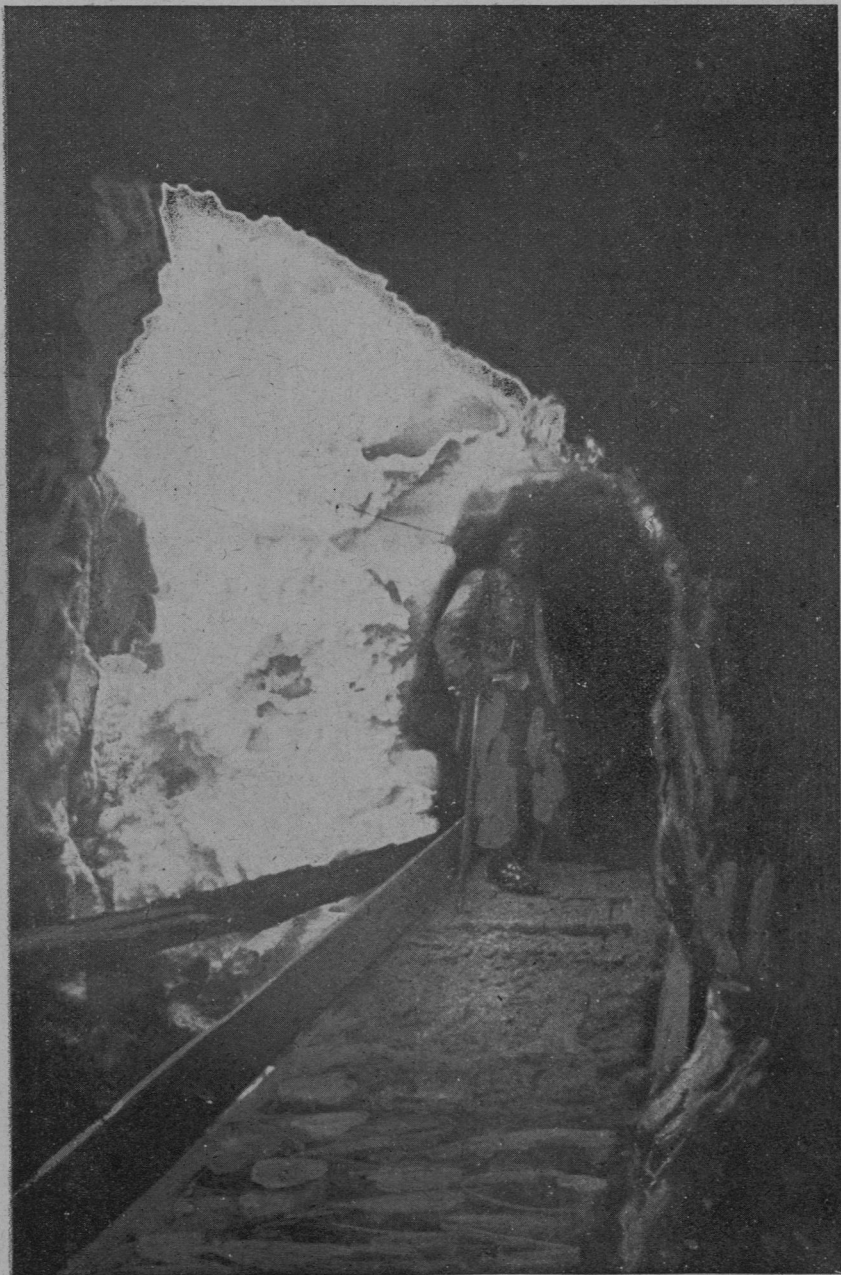
V takih razmerah je bilo Nemčiji lahko zahtevati, da sklene Rusija mir ter po vrhu odstopiti še tri ruske dežele: Estonsko, Livornijo in Kuronijo. Ker si Trockij in Lenin navidezno tega nista upala storiti, se 9. t. m. mir z Nemci ni sklenil. Nato je nemška armada začela zopet prodirati globlje na rusko ozemlje. Branil ga ni nihče, a Nemci so že prvi dan zaplenili 1333 to-



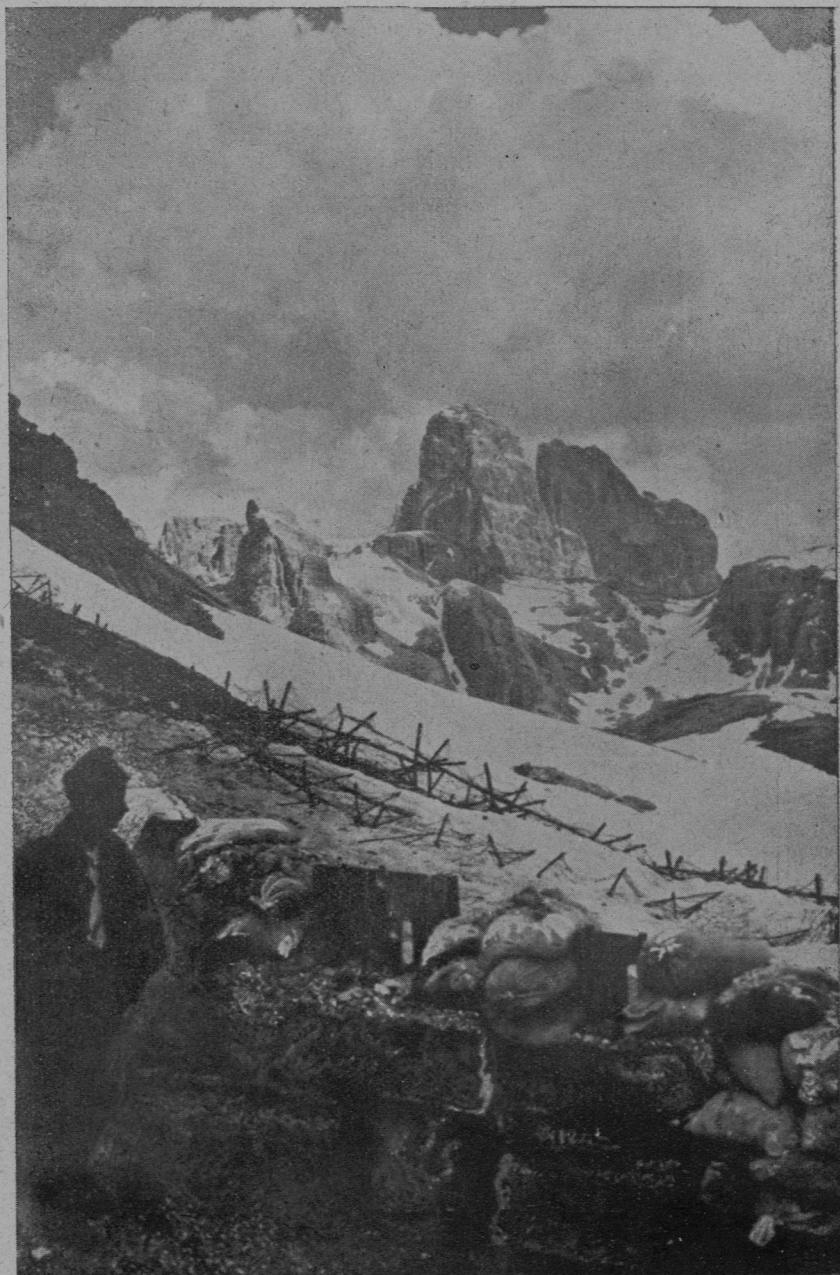
Naši telegrafisti: Hughesov aparat, ki brzojavlja naravnost tiskane črke v latinici; Morsejevi aparati brzojavljajo le črte in pike.

pov, 120 strojnih pušk, več tisoč vozov, vlakov, letal i. dr. ter ujeli 1 generala, več divizijskih poveljnikov, 425 častnikov in 5700 mož. Nato sta Trockij in Lenin telegrafično prosila Nemčijo za mir; zmagoviti Nemci pa so zahtevali, naj Rusija prosi za mir še lepo pismeno. Tudi to so storili boljševiki, Nemčija pa dobi morda za plačilo tri krasne obmorske ruske dežele!

Z ozirom na rusko kapitulacijo piše „Arbeiter-Zeitung“: Vsi, ki delajo svoje račune samo na temelju sile, ki hočejo življenje narodov urediti po zakonu topov in bajonetov, bodo sedaj zmagoslavno prepevali. Vriskali bodo, kajti njihova metoda se je obnesla. Ali pa je njihovo veselje upravičeno? Da mora narod, ki je brez vsake brambe, sprejeti, kar mu narekuje mogočen nasprotnik, je enkrat ena. Če je pa bilo modro, na ta način uporabiti silo, bo pokazala šele bodočnost. Ko sta se zastopnika naše in nemške države, Kühlmann in Czernin odpeljala v Brest-Litovsk, sta obljubila, da bosta sklenila sporazumni mir. Toda mir, ki se je vsilil Rusiji z oboroženo silo, ni nikak sporazumni mir. To je pristen zmagovit mir, o katerem so vsenemški generali in pruski junckerji vedno sanjali. Ta mir bo pogreznil v srce ruskega naroda želo sovraštva in maščevanja in na zapadu bo strasti proti osrednjim velesilam znova razbičal. — Rusija je sedaj izjavila, da sprejme nemške pogoje z dne 9. februarja; ali se bo pa Nemčija po nekrvavi zmagi svojega orožja že zadovoljila s tem, kar je tedaj zahtevala?



Podzemne jame v gorovju Marmolate na Tirolskem.



Močne postojanke naših čet v silnih višinah tirolskih gorskih velikanov.

Že se šepeta, da bo Nemčija sedaj zahtevala, naj se Rusija ne odpove brezpogojno le Poljski, Litvi in Kurski, marveč tudi Ukrajini, Livoniji ter Estlandiji in Finski, to se pravi, da se odpove deželam s 50 milijoni prebivalcev. Znabiti je Rusija tako brez moči, da se bo takoj ali pa v kratkem udala tudi tej zahtevi; znabiti bo prisiljena tudi za to ceno skleniti poseben mir. Toda splošni mir od tega ne bo imel koristi. V takem ruskem miru Amerika ne bo spoznala uresničenja svojih načel za nov svetovni red. Če razkosamo Rusijo in porušimo s tem ravnotežje moči v Evropi, bo Anglija nadaljevala vojno do zadnjega moža in ravnatoko Francija, ki bi po razkosanju Rusije ne bila več velesila. Splošni mir bi se nam odmaknil v daljne dalje.

Hvalili se bodo, da je dosegla Nemčija nad Rusijo veliko zmago; toda kdor hoče splošni mir, bo videl v tej zmagi, ki jo je dosegla Nemčija tako poceni, le Pirovo zmago.

V Nemčiji je očitvidno prišel na krmilo imperializem. Na Nemškem danes ni nikogar, ki bi mu mogel krmilo izviti iz rok. Toda če se zopet začno mirovna pogajanja bo končno tudi Avstro-Ogrska zopet izpregovorila svojo besedo in uveljavila svoj vpliv. Vsak, ki pozna našo gospodarsko stisko, razpoloženje naših delavnih slojev, uapetost vseh socialnih, političnih in narodnih nasprotij v državi, ve, česa potrebujemo.

Nekdaj in sedaj.

(Kako so živeli včasih duhovniki in učitelji.)

V brošurici „Konkordat, cerkev, šola“, ki jo je spisal in l. 1868. v Ljubljani na svetlo dal Jožef Šuc, duhoven lavantinske škofije, čitamo na 30. str. zanimive podatke o plačah župnikov in kaplanov v tisti dobi. Šuc piše:

„Marsikteri kaplan, pa tudi tu pa tam fajmošter, ima tako pičle dohodke, da skoro ne more živeti. Na nekterih farah dobivajo kaplani na leto le po 210 gld. plače. Od teh 210 gld. morajo fajmoštru po 120 gld. plačevati za to, da jim opoldne in na večer daje jesti. Po tem takem ostane kaplanu še kakih 80—90 gld. na leto. S tem si mora preskrbeti zajutrek, ki znese na leto 24 gld. si mora kupovati svečavo, ker v temnem ne more biti, ki ga stane na leto po 10 gld.; mora plačevati postrežbo, to se pravi človeka, ki mu čedi škornje, pometa itd., in to ga stane 18 gld., dostikrat pa še več na leto, in s temi denarji si mora tudi perilo plačevati, ki mu pride, posebno po trgih in mestih, včasih na več ko 20 gld. na leto. Če se seštejejo taki potrebni stroški, katerih se noben kaplan ne more ogniti, znašajo na leto 72 gld. Tedaj kaplanu od njegovih 90 gld. ostane še 18 gld. In s temi 18 gld. bi si moral zdaj še oskrbeti obutev, ker ne sme in ne more hoditi bos, oblačilo, knjige, ki jih potrebuje, in tudi še kak časnik, da zve, kaj se godi po svetu, zraven pride še beračev vsake baže, ki vsi vpijejo: „Dajte! dajte!“ — Da si tedaj ne more nič prihraniti za stare dni, da si ne more kupiti zdravil in plačevati zdravnika, ako bi zbolel, to sami vidite.

Pa taki kaplani še imajo upanje, da jih bodo djali škof čez nekoliko časa na boljšo faro. Vse huje se še godi fajmoštrom po nekterih farah, ki nimajo na leto več plače kakor po 315 gld. in morajo preživiti sami sebe, kuharico in večkrat tudi hlapca ali pa deklo. Taki fajmoštri so večkrat vsega pomilovanja vredni. Na svoji fari ne morejo živeti, druge, boljše, pa večkrat dobiti niso

v stanu, ako bi jo jim tudi škof radi dali, ker več farâ je pod posvetnim patronom, ki oddaja službo.

V poprejšnjih letih smo dobivali res na dan po pol gld. za sv. mašo, in tedaj na leto kakih 180 gld. Toda odkar se ljudem godi tako slaba, da morajo večkrat po nekterih krajih neslano jesti, tudi za sv. maše ne morejo dajati. Vem za fare, kjer so imeli nekdanj duhovniki toliko maš, da so jih pošiljali drugim mašnikom, zdaj jih pa še sami nimajo; če jih dobe na leto po 30, je veliko.“



Grad Gottorp v Šlezviku, ki je nedavno zgorel z vzemi umetninami in dragocenimi starinskimi spomini na vojno z Dansko leta 1864.

Tako Šuc. Njegov seznam dohodkov je seveda površen, ker štolnine, dohodkov iz pridelkov na polju ter izkupička za prodano žito i. dr. ne vpošteva. Toda zanimivo je, da se je dobilo l. 1868.:

za 120 gld. = 240 K za vse leto	obed in večerjo,
„ 24 „ = 48 „ „ „ „	zajtrk s kruhom,
„ 10 „ = 20 „ „ „ „	svečavo,
„ 18 „ = 36 „ „ „ „	deklo,
„ 20 „ = 40 „ „ „ „	pranje,
„ 18 „ = 36 „ „ „ „	čevlji, obleka,
210 gld. = 420 K skupaj.	knjige in časopis.

Koliko bi znašal račun danes? —

Sodniški biriči so bili v tisti dobi torej prav tako plačani kakor kaplani. Birič je namreč dobival po 200 gld. letne plače, povrhu še prosto stanovanje, uradno obleko in razne napitnine.

Toda kaj porečemo o dohodkih — učiteljskih? Učiteljski pomočnik je dobival pri svojem mojstru („šolmojstru“) hrano, stanovanje, perilo in plačo letnih 30-40 gld.! Stanovanje je imel navadno kar v šolski sobi, kjer so ga grizle šolske bolhe, ali pa pod streho, kjer so ga budile šolske miši

in podgane.

Kaj je delal učiteljski pomočnik, ki je imel oficijalni naslov „Lehr- Organisten- und Messner-Gehilfe.“

Zjutraj, kakor hitro se je zdanilo, je moral vstati in je šel jutrnico zvonit. Ni se smel bati ne dežja, ne snega, ne mraza. Večkrat je moral vse jutro zmrzovati v cerkvi ter opravljati cerkovnikovo službo, oblačiti duhovnike, prižigati sveče, zvoniti i. dr. Po maši je priteknel ves premrazen v šolo učiti



Turški Rdeči polumesec na palestinski fronti.

objestne in nemirne paglavce. Po šoli je moral iti cerkev pometat, prah brisat, oltarje urejat i. dr.; večkrat je moral tudi z duhovnikom, s svetilnico v levici in z zvončkom v desnici, k bolniku in ni bilo pomoči, če je bilo treba iti ponoči, v vihri in burji, čez hrib in dol, preko kamenja in blata. Kadar je imel svobodno uro, pa se je moral pripravljati na učiteljski izpit ter se vaditi v orgljanju in goslanju.

Podučitelj na Kranjskem je dobival nančno 157 gld. 50 kr. na leto. To borno plačilce si je moral siromak marsikje sam od

grozil in nazadnje res tožil. A za kar je tožil o božiču je dobil komaj o kresu. Marsikje podučitelj ni imel prostega stanovanja, nego si ga je moral sam plačevati.

Toda če ni dobival plače sam, tudi seveda ni mogel plačevati stanovanja. Ljudje so ga za to vsakega pol leta metali na cesto ter ga psovali. Ker si je moral tudi obleko in obutev kupovati, se je hitro zadolžil, o čemer je zvedela kmalu vsa vas in občina ter ga obirala...

Noben podučitelj ni imel manje kot 150 gld., navadno je dobival 200 gld., malo-

pšenico, ajdo, predivo; včasih je dobil tudi vina i. dr. Bero je deloma prodal in tako dobil nekaj denarja. Večinoma pa mu je donášala denarja le štolnina, t. j. desetice, ki jih je dobil za petje pri pogrebih, za sodelovanje pri porokah, krstih i. dr. Da si je učitelj svoje beraške dohodke vsaj nekoliko izboljšal, se je bavil še s čebelarstvom, vrtnarstvom, pisarjenjem pri županskih uradih, prebiral in pisal je analfabetom pisma, zasebno poučeval otroke premožnejših farmanov i. dr. Včasih je bil celo mrliški oglednik!

In ti podučitelji in učitelji so bili večinoma oženjeni ter so imeli žene in otroke! Kako so mogli živeti?

Lahko je bilo govoriti: učiteljski stan je svet poklic, zato ga mora učitelj izvrševati z navdušenjem; učitelj se mora neprestano izobrazovati ter mora v svoji vedi napredovati; zasledovati mora pozorno razvoj pedagogike, čitati mora torej nove knjige in različne strokovne liste. Svetovalo se mu je: živi štedljivo, trezno, vzorno, oblači se dostojno, ne delaj dolgovi! A kako je bilo pri duši podučiteljem in učiteljem, ki so se morali za krvavo zasluženno plačilce pred vsakim sirovežem ali ošabnežem poniževati, za plačo celo prosjačiti in se tožariti? Odkod so vendarle jemali ti učitelji svojo vztrajno navdušenost za šolo in cerkveno petje, odkod so zajemali svoj idealizem, ki nam je danes popolnoma neumljiv? — Krvarji, ovčarji, kozarji, najzabitejši hlapci in najneumnejše dekline so dobivale svojo mezdo o pravem času, brezplačno stanovanje in hrano, povrhu še nekaj obleke i. dr., večina takratnih učiteljev pa je begala skoro vsak četrtek k okrajni gosposki in na sodnijo tožariti in za božjo voljo prositi pomoči! Bili so pač obupni, v nebo kričeči časi, in naš narod bi ne smel nikdar pozabiti, koliko dolguje učitelstvu!

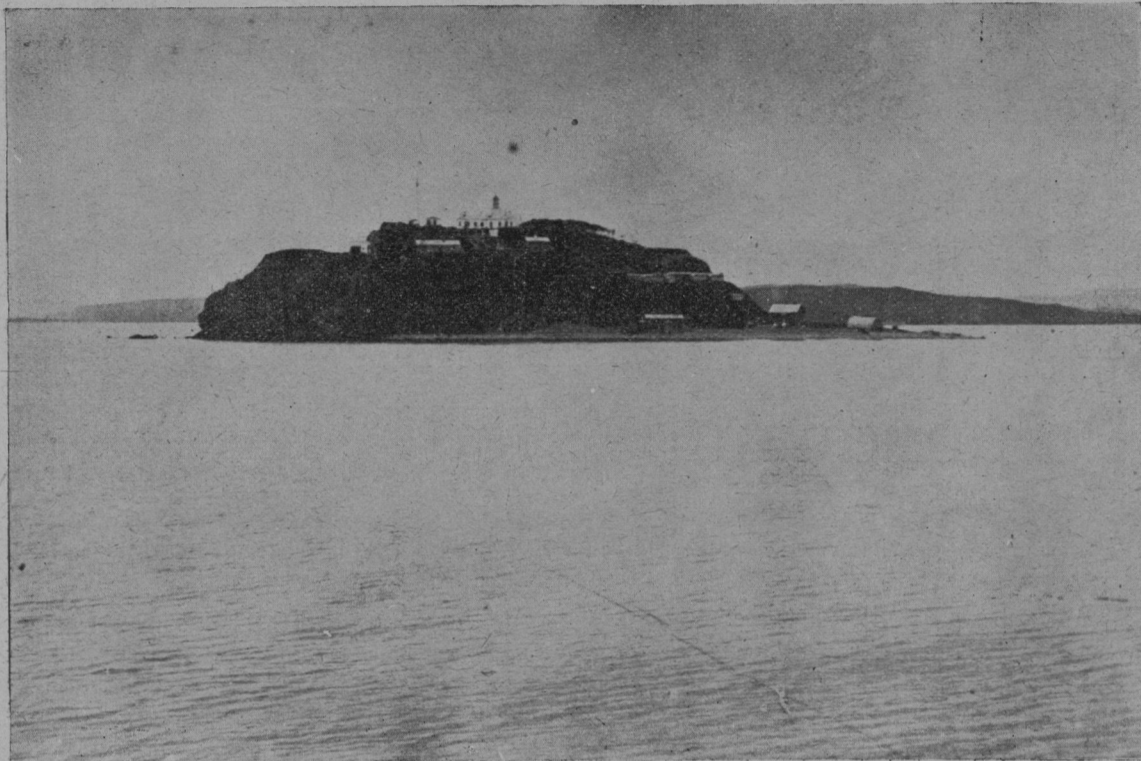
In vendar so učitelji ne le sami dostojno živeli, nego so dvignili naš narod iz tope nevednosti do današnje kulturne višine in vrhu tega so vzgojili svoje sinove, ki so danes naši zdravniki, sodniki, uradniki, profesorji, učitelji, pisatelji in umetniki. Ob takih beraških plačicah so dosegli stari učitelji vse to in v strmečem občudovanju se danes vprašujemo: kako jim je bilo to mogoče? Kako ogromne so bile njih žrtve! In ali bi mogel človek dandanes storiti in doseči vsaj četrtno tega, kar so storili in dosegli naši dedje in očetje?

Težki so današnji časi in velika je draginja, ki nas tare. Toda spominjajmo se bednega življenja učiteljev in duhovnikov v prvi polovici XIX. veka, — pa bomo prenašali vojne razmere vendarle nekoliko lažje!

— é —

Razne vesti.

Demokracija. Izšli sta 1. in 2. številka socialistične revije »Demokracije«, ki jo izdaja »Slovenska Socialna Matica«. Lani se je pričelo tudi na slovenskem sveže demokratsko gibanje in v »Napreju« je izšla vrsta izbornih člankov, ki pa vodstvu socialnodemokratske stranke niso bili po volji, ker so povdarjali narodnost. Narodno zavedni socialisti so se torej ločili od »Napreja« ter sestavili svoje glasilo »Demokracija«. Opozarjamo na današnjo prilogo in oglas ter priporočamo, da se naročite »Demokracijo«.

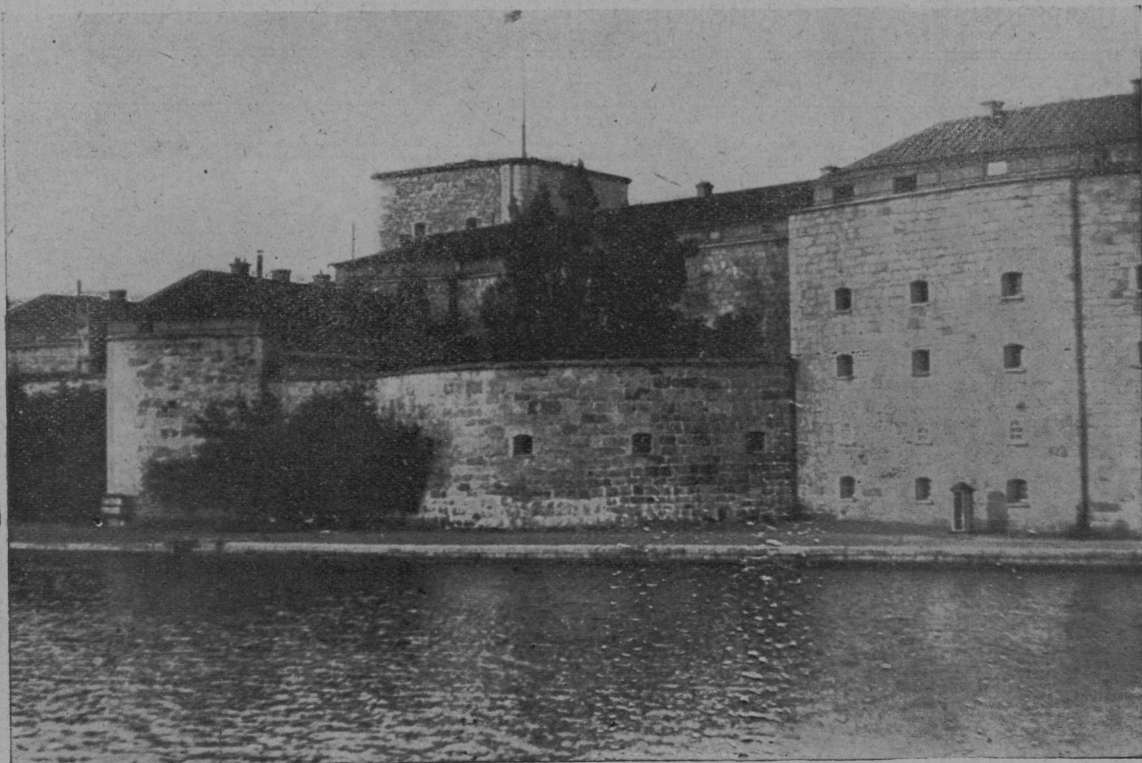


Ruski otok Askold nedaleč Vladivostoka, zaseden po antanti.

hiše do hiše po krajcarčkih pobirati ter pri tem še marsikako žaltovo in sirovo požirati. Marsikje je moral ljudi, ki niso hoteli plačati, celo tožariti. Imel je zato seveda ljute sovražnike. Povsod pa je moral revež na plačilo čakati. Navadno so plačo pobirali občinski predstojniki ali župani ter so jo potem podučitelju izočali. Toda mnogo srenjskih načelnikov je bilo malomarnih, brezbržnih ali počasnih. Podučitelj je moral torej potrpeti mesece in mesece, končno je

kateri učitelj pa celo 300 gld. na leto. Toda za to »plačo« je moral biti učitelj, orgljavec in cerkovnik. Če ni mogel sam cerkve pometati, zvoniti i. dr., si je moral najeti mežnarja ter ga sam plačevati. Tak cerkovniški hlapec je dobival hrano in 20 gld. na leto ali pa 40 gld. na leto brez hrane.

Učitelj-voditelj na kmetih je dobival namesto plače v denarjih navadno le plačo v beri. V jeseni je moral laziti z vozom in hlapcem od kozolca do kozolca ter pobirati



Finsko trdnjavo Vibory so te dni ruski anarhistični boljševiki obstreljevali z ladij.

„Tedenske Slike“ so najlepši, največji in najboljši list s slikami na Slovenskem.

Zmes.

Dobrovoljno. — Brijenec: »Poglejte, kako me je Vaš dečko porezal!« — Brivec, uljudno se naklonivši: »Saj tiste praske se pa lepo podado k Vašemu križastemu jopiču.«

Hipérbola. — »V tej-le vlažni sobi pa vendar ne morem stanovati! Poglejte te kapnike! Sami stalaktiti, stalagmiti, dolomiti; tukaj ne morem biti!«

V posredovalnici za službe. — »Kaj? 12 spričeval imate? in nobeno spričevalo ni stareje od meseca?« — »Službenka; »Morem-li jaz kaj za to, če gospoda nima nobene potrpežljivosti?«

Isti ter isti. — »Brate! Kaj se tako pačiš, ko bereš pismo, saj je od tvoje neveste.« — Učitelj: »Vem, ali ona se bori s pravopisom; pa moram napake podčrtovati.«

Slobodni človek. — »Veste kaj? Za človeka, ki je neodvisnega mišljenja, odkritosrčnega vedenja, je pa vendar težko, tukaj, v Avstriji živeti. Slobodna Amerika, to je moj ideal (uzor)!« — Gavarin: »Hm! Kakor je! Kaj pa ste bili tamkaj?« — Pokorež: »Odkritosrčno povem: Hišni hlapec!«

Drzovito. — Župnik: »Vas pa nikoli v cerkvi ne vidim! Kako pa je to?« Krivosočnik: »To je pač tako, ker me nikoli v cerkvi ni.«

Evlalija: »Mati, novi gospod, ki gostuje, me je tako ljubeznjivo pozdravil.« — Tremonija, mati: »Prismođa! Jaz ne potrebujem nobenih ljubeznjivosti! Jutri je »prvi«, in jaz hočem stanarino. Veš?«

Da se pomagati. — Gospodarica: »Zakaj se Vam ne dopade ta soba? Zračna je, prostorna, kaj se pomišljate?« — Gospod: »Je že res; toda vidik, razgled se mi ne dopade. Jaz gledam najraje v zeleno; tukaj so pa stara podna vrata.« — Gospodarica: »Veste kaj, gospod? Moj mož je pleskar; če hočete, pa Vam jih lepo zeleno pobarva; in tako boste gledali zmeraj v zeleno.«

Za rojstni dan dobi Milan lepo knjigo. Milan: »Koliko ste pa dali zanjo, ata? otec: »5 kron.« Milan: Dajte mi zanjo 2, pa Vam jo dam. — Otec: »Kaj boš z denarjem?« — Milan: »Kupim si bonbonov, in pa konjička, ki zad piska.«

Ne moti. — »Ela, tvoj ženin ima pa hudo iksaste noge.« — Ela: »Naj ima! Do poroke bo že prišel.«



Priporočamo sledeče knjige:

Dr. Ivan Lah: „Dore“. Povest slovenskega dečka iz sedanje vojne Cena vez. 2:50 K

Milan Pugelj: „Mimo ciljev“. Novele. Vez. 3:50 K

Cvetko Golar: „Kmečke povesti“. Sedem zanimivih povesti iz kmečkega življenja. Vez. 3:50 K

Fran Govekar: „Deseti brat“. Ljudska igra v petih dejanjih Broš. 2— K

Jakob Dolinar: „Iz devete dežele“. Predpustna igra o naprednem carju in parlamentu. Broš.—60 K

Mrs. Hungersdorf: „Snaha“. Roman irske deklice iz najvišjih krogov anglež. aristokracije Broš. 3— K

A. W.: „Špijonova usoda“. Detektivski in špijonski roman, katerega dejanje se vrši v Benetkah, na Dunaju in v slovenskem Primorju. Broš. 3— K

Anton Pesek: „Slepa ljubezen“. Ljudska igra s petjem v petih dejanjih Broš. 2— K

Srečko Magolič: „Lepa naša domovina“. I. zv. Kranjska v podobah. Album. Broš. 2— K

R. Svoboda: „Humoreske, groteske in satire“, Ruski spisala VI. Azov in Teffi. Broš. K 3 vez. 4:50

A. Sirowý in A. F. Herd: „Nauk o serviranju“. Pomožna knjiga za praktični in teoretični pouk na nadaljevalnih šolah gostilničarske in hotelirske obrti tu za samouke Vez. 6— K

„Zbirka domačih zdravil“ kakor jih rabi slovenski narod. S poljudnim opisom človeškega telesa. Cena broš. 2— K

Posiljamo te knjige našim naročnikom poštne prosto, če se denar naprej pošlje. Povzetje stane 72 vinarjev in je torej najbolje, če pošljete denar za knjige v naprej.

Naročite vojakom knjige, dobra knjiga je najboljši prijatelj! Pošljite denar in natančne naslov, komu in katere knjige naj pošljemo.

Za dolge zimske večere je najboljša zabava dobra knjiga. Naročite torej kmalu!

Upravništvo „Tedenskih Slik“ v Ljubljani, Stari trg 19.

Zajamčen uspeh!

Tisoče zahvalnih pisem za vpogled na razpolago!

Bujno lepo oprsje!

dobite če rabite

med. dr. A. Rixovo prsno kremo

jamčeno neškodljivo. Za vsako starost hiter, zanesljiv uspeh. — Zimnanja raba. Pušica za poskušnjo K 5—, velika pušica, ki zadostuje za uspeh K 10—. Kosm. Dr. A. Rix preparati, Dunaj IX., Lakierergasse 6/O. Razpošilja se strogo diskretno. Zaloga v Ljubljani: Parfumerija A. Kane in drogerija „Adrija“; v Mariboru: Schutzengel Apoth.; Apoth., Mariahilf und Parf. Wolfram.



DEMOKRACIJA

socijalistična revija.

Vsebina 1. in 2. številke: Naša poslanica. — Peter Jug: Vodilna ideja socializma kot нравni ideal. — Dr. L.: Slovenski proletariat in jugoslovansko vprašanje. — Abditus: Naš majhni človek. — Štebi Alojzija: O ženskem gibanju na Slovenskem. — Samo: Dvogovor o domovini. — Albrecht Fran: Poslednja skrivnost. — Pregled: Slovenska Socijalna Matica. — Socijalizem. — Politika. — Socijalna politika. — Zadrugištvo.

Demokracija izhaja po enkrat na mesec kot dvojna številka. — Na leto velja 16— K, za pol leta 8— K in za četrlet 4— K.

Uredništvo in upravništvo je v Ljubljani, Kolodvorska ulica šte. 5.

Naročite „Demokracijo“ takoj!

Naročite „Demokracijo“ takoj!

Žveplo za sode

razpošilja po poštnem povzetju kg 36 K.

F. A. Krepek, Maribor ob Dravi, Bismarkstr. 19.

Vizitke elegantne in poceni natisne „Zveza tiskarna“ v Ljubljani, Stari trg št. 19.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 2.70.



Rydyol je rozuata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 2.45. Povzetje 55 vinarjev več. — Naslov za naročila:



Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko

STAVCE

sprejme „Zvezna tiskarna“ v Ljubljani, Stari trg št. 19.



Vsaka gospa naj čita mojo zanimivo navodilo o modernem **negovanju prsi.**

Uspešen svet pri pomanjkanju in opešanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE**, Presburg, (Ogrsko) Schanzstrasse št. 2. Abt. 95. — Ne stane nič.

F. BATJEL prej v Gorici. LJUBLJANA, Stari trg št. 28.



Moška in ženska dvokolesa še s staro pnevmatiko šivalni in pisalni stroji, gramofoni, električne žepne svetilke. □

Najboljše baterije.

— Posebno nizke cene so za preprodajalce. — Mehanična delavnica na Starem trgu 11.



500 kron

Vam plačam, ako moj odstranjevalec korenin „Ria balzam“ ne odstrani brez bolečin Vaših kurjih očes, bradavic in žuljev v treh dneh. Cena za jeden lonček z znanstvenim listom K 2.75, 3 lončki K 5.50, 6 lončkov K 8.50. Na stotine zahvalnih in priznalnih pisem. — **Kemeny, Kaschau (Kassa) I. poštni predal 12/661 (Ogrsko).**



DEMOKRACIJA

socialistična revija

izide začetkom marca. Celoletna naročnina znaša 16.— K. Naročila sprejema upravništvo „Demokracije“, Ljubljana, Kolodvorska ulica št. 5.

Zamaške nove in stare,

kupi vsako množino,

Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Podjetje

na Koroškem,

ki nese 10% najemnine se proda radi boleznih za 120.000 K.

Vpraša se pri upravi „Tedenskih Slik.“

Vsled družinskih razmer se proda

enonadstropna hiša

v prijetnem kraju na Notranjskem. Zelo primerno za kakega obrtnika. Od nove železniške proge, ki je v delu, je poslopje oddaljeno samo par minut. Tudi sicer v vsakem oziru ugodna lega. Cena 8000 K.

Ponudbe in pojasnila pod „Dom 35“ na upravo lista.



Izšel je velezanimiv roman

„SNAHA“

ki opisuje usodo pogumne Irke, ki je poročila angleškega lorda, dasi iskreno ljubi svoj od Angležev zatirani irski narod ter se poteguje za njegove pravice.

Lordova mati mrzi svojo snaho, ker je Irka, ter jo oholo prezira in jej ob vsaki priliki da občutiti, da ni enakopravna.

„Snaha“ je fin velezanimiv roman iz najvišjih družabnih krogov in bo gotovo zanimal vsakogar.

Ta roman naj bi čital vsakdo. Naročite si ga, naročite ga pa tudi vojakom, da jim ga pošljemo. S tem jim napravite veliko veselje, ker dobre, zanimive knjige je vsakdo vesel.

Naročite nemudoma!

Broširan stane po knjigarnah in v našem uredništvu izvod 3 K, po pošti 30 v več; za naročnike „Tedenskih Slik“ pa stane s poštnino vred samo 3 K.



==== Najlepše darilo mladini ====

je zelo zanimiva povest slovenskega dečka iz sedanje vojne



„DORE“

ki jo je spisal dr. Ivan Lah, lepo ilustriral Maksim Gaspari, izdalala in založila „Zvezna tiskarna“ v Ljubljani. — Cena vezani knjigi je 2.50 K, dobi se po knjigarnah in v upravi „Tedenskih Slik“.

Tiskovine vseh vrst

tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

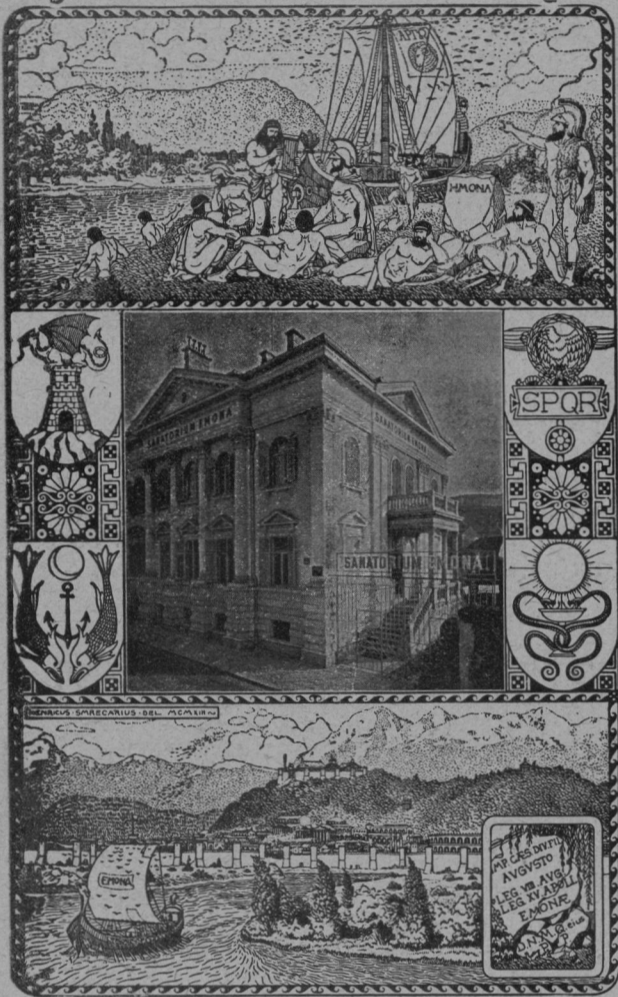
„ZVEZNA TISKARNA“

V Ljubljani, Stari trg št. 19.

kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila vsporede,

tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd.

natisne lično in ceno



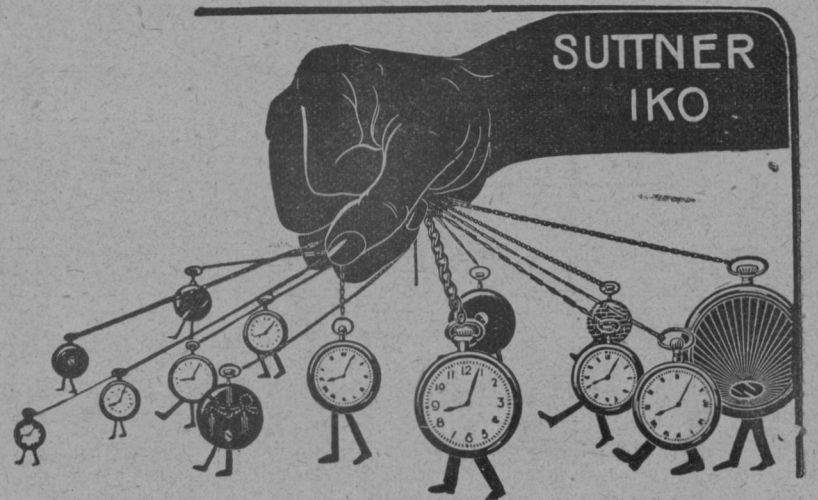
Selenburgova ulica 1
(nasveto trgovine Titus)

Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

*** ** **

Dobro ,IKO, uro



vsak občuduje in zaželi, kajti ona je
mojstrsko delo urarske umetnosti!

Razpošilja se po povzetju. — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, le-
potičja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,
katerega zahtevajte zastonj in poštne
prosto

☛ Vse ure so natančno preizkušene. ☛

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Kovinate ure po K 22.— 26.—
32.— 40.— 60.—

Srebrne ure po K 48.— 54.—
60.— 70.— 90.— 100.—

Kovinate verižice po K 2.— 3.—
4.— 6.— 10.—

Usnjate verižice po K 1.60 2.80
4.80

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner ^{samo} v Ljubljani števil. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

Priporoča se

:: umetna knjigoveznica ::
IVAN JAKOPIČ
LJUBLJANA.

Kislo vodo, vino
:: in sadjevec ::

razpošilja

A. Oset, p. Guštanj, Koroško.

Kupim vse vrste zamaške,
steklenice in sode.

≡ Mazilo za lase ≡
varstvena znamka Netopir

napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški v Kolodvorski ulici št. 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Lončki po 5 in 6 K. Pošilja se tudi po pošti če se denar naprej pošlje. Izborno sredstvo za rast las. — Za gotovost se jamči. — Zadostuje steklenica. — Spričevala na razpolago.

Josip Jug,

pleskarski in slikarski mojster
Ljubljana, Rimska cesta št. 16

se priporoča cenj. občinstvu za vsa v
to stroko spadajoča dela. Jamčim, da
:: delam samo s pristnim firnežem. ::

≡ Solidna in točna postrežba. ≡

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

Rezervni fond okroglo 1,500.000 kron.

STRITARJEVA ULICA ŠT. 2.

:: Delniška glavica 10,000.000 kron. ::

Podružnice v Splitu, Celovcu, Sarajevu, Gorici
(t. č. v Ljubljani) in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun
ter jih obrestuje najugodneje.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

4% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.